

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **A. S.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Ruská federace,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MV-166638-6/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 14. 4. 2016, č. j. MV-166638-6/SO/2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 9. 2015, č. j. OAM-11077-12/TP-2015, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná dle ustanovení § 68 téhož předpisu. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce nejprve konstatoval, že rozhodnutí žalovaného odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícímu požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, taktéž odporuje § 89 odst. 2 správního řádu, stanovícímu požadavky na činnost odvolacího orgánu. Žalovaný rovněž v rozporu s § 3 správního řádu opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pak odporují § 174a zákona o pobytu cizinců, při vydání rozhodnutí byla zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 3, 4 správního řádu).
3. Dále žalobce konstatoval, že odvolací správní orgán zcela nedostatečně, respektive nesprávně vypořádal odvolací námítky žalobce, když převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně, proto je nucen zopakovat prakticky totožné námítky i v řízení před soudem. Primárně namítl, že správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem nezapočítal do doby pobytu žalobce na území dobu posledních pěti let s tím, že nesplňuje kritéria nepřetržitého pobytu. S odkazem na § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedl, že nepřetržitost pobytu byla zachována a dobu nebo minimálně její část za posledních pět let je nezbytné započítat do doby pobytu na území. Ačkoliv některá období nelze pro nepřítomnost žalobce na území do doby pobytu započítat, nelze současně tvrdit, že to znamená přerušení nepřetržitosti pobytu. Správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil stav věci a pochybil, pokud se zabýval pouze pobytem žalobce v pěti letech před podáním žádosti, aniž by zkoumal i dobu předchozího pobytu na území a možnosti jejího započítání do doby pěti let pobytu na území. Z obsahu spisového materiálu je zjevné, že žalobce se nachází na území České republiky legálně více než pět let.
4. Žalobce namítl, že údaje obsažené v cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, neboť nikoli každý přechod hranic je v něm vyznačen razítkem, což zkresluje délku jeho nepřítomnosti na území České republiky. Ačkoli žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně upozorňoval na nedostatky v průběhu dokazování a rozporoval relevantnost údajů získaných z cestovního dokladu, žalovaný nepřistoupil k řádnému přezkoumání zjištěných skutečností, což způsobilo nedostatečné zjištění stavu věci. V tomto ohledu žalobce uplatnil několik návrhů na doplnění dokazování a provedení ústního jednání, avšak správní orgán jeho návrhům nevyhověl a naopak nepravdivě obvinil žalobce z nečinnosti. Napadené rozhodnutí i jeho vydání předcházející řízení je tak zatíženo nezákonností.
5. Správní orgán I. stupně nesprávně směšuje pojmy nepřetržitost pobytu na území a dobu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

započitatelnou do doby pěti let pobytu na území. Ze zákona neplyne, že cizinec nesplňuje podmínky pro vydání povolení k pobytu, pokud období jeho nepřítomnosti na území přesáhla 10 měsíců, ale pouze fakt, že tato období se do doby nepřetržitého pobytu na území nezapočítávají, neznamená to však automaticky, že pobyt nebyl nepřetržitý. Žalobce přitom na území České republiky pobývá téměř 10 let. Dle žalobce správní orgány v řízení nesprávně směšují dobu, již nelze započítat do doby pětiletého pobytu, s otázkou nepřetržitosti tohoto pobytu, což vede k nesprávně zjištěnému stavu věci a má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V daném případě byla, ve smyslu uvedeného, splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k trvalému pobytu žalobce již na základě jeho pětiletého nepřetržitého pobytu na území České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále uvedl, že žalovaný zjistil skutkový stav stran celkové doby nepřítomnosti žalobce na území v relevantní době (tj. 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti) v souladu se zákonem. Protože žalobce přiložil cestovní doklad nepokrývající celé posuzované období (vydaný cca 14 dní před podáním žádosti) správní orgány v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, sp. zn. 4 As 23/2011, vycházely i z listin předložených k dřívějším žádostem žalobce o pobytové oprávnění. Ze shromážděných podkladů vyplynulo, že žalobce pobýval mimo území celkem 831 dní, tj. nad zákonem tolerovanou dobu. Důkaz vyvracející zákonnou domněnku o správnosti údajů v cestovním dokladu žalobce nepředložil, žádné konkrétní námitky ohledně správnosti stanovení celkové doby nepřítomnosti na území nevznsl.
7. K možnosti aplikace § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že správní orgány nezjišťovaly důvody nepřítomnosti žalobce na území, když vycházely ze skutečnosti, že řízení je ovládáno zásadou dispoziční a tvrzení a doložení všech skutečností rozhodných pro posouzení žádosti je na žalobci. Žalovaný i s ohledem na rozhodovací praxi správních soudů vycházel ze skutečnosti, že jen žadatel zná důvody svého pobytu mimo území. Ačkoli se žalobce se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně seznámil, žádné důvody nepřítomnosti na území, jež by správní orgány mohly posoudit z hlediska jejich závažnosti netvrdil ani nedoložil. Tento názor je souladný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 9 Azs 12/2015, v němž uvedený soud zaujal názor, že: *„pokud stěžovatel chtěl, aby Ministerstvo zohlednilo účel jeho cest, měl jej v první řadě tvrdit a v druhé řadě měl ke svým tvrzením předložit důkazy“*.
8. Žalovanému je nicméně známo, že pátý senát téhož soudu se v rozsudku ze dne 11. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 157/2015, přiklonil k názoru, že správní orgány mají zjišťovat, z jakého důvodu cizinec přesáhl zákonem připuštěnou dobu pobytu mimo území. I pokud by se skutečnost, že v projednávaném případě nebyly zjišťovány důvody nepřítomnosti žalobce na území dala považovat za pochybení, nejde dle žalovaného o vadu, jež by mohla mít vliv na správnost nebo zákonnost napadeného rozhodnutí. V projednávané věci by žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území, ani pokud by tvrdil a doložil pobyt mimo území ze závažného důvodu ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když toto ustanovení umožňuje zohlednit pouze jedno období nepřítomnosti na území ze závažného důvodu. I za předpokladu, že by žalobce prokázal, že pobýval mimo území ze závažných důvodů, mohlo by mu být odečteno pouze jedno období (nejdelší období jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neprítomnosti činilo 112 dnů), celková doba jeho nepřítomnosti na území by pak čítala 719 dnů a stále by výrazně převyšovala zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti na území (10 měsíců v souhrnu). Žalovaný se v souladu se zásadou hospodárnosti domnívá, že v takovýchto případech je zjišťování důvodů nepřítomnosti cizince na území nadbytečné, neboť aplikace § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nemůže mít vliv na výrok rozhodnutí a neudělení pobytového oprávnění.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti. Dne 30. 6. 2015 žalobce požádal o povolení k trvalému pobytu, k žádosti mimo jiné přiložil i kopii svého cestovního pasu č. 75 1649621 vydaného dne 17. 6. 2015, jenž neobsahuje žádné záznamy o nepřítomnosti žalobce na území České republiky. Správní orgán I. stupně v souladu s § 3 správního řádu žurnalizoval do spisu i kopie cestovních dokladů žalobce ze spisů o jeho předchozích žádostech (č. 71 71 6652860 a č. 63 5374098), zachycující celé posuzované období pěti let před podáním předmětné žádosti. Z uvedených dokladů vyplývá, že žalobce nepobýval na území České republiky v rozmezí pěti let předcházejících podání žádosti o trvalý pobyt v obdobích od 20. 10. do 28. 10. 2010 (7 dní), od 31. 10. 2010 do 2. 1. 2011 (62 dní), od 9. 1. do 21. 2. 2011 (42 dní), od 27. 2. do 22. 3. 2011 (22 dní), od 29. 3. do 10. 7. 2011 (102 dní), od 20. 7. do 10. 11. 2011 (112 dní), od 11. 12. 2011 do 29. 1. 2012 (48 dní), od 3. 2. do 26. 3. 2012 (51 dní), od 14. 4. do 7. 6. 2012 (53 dní), od 7. 7. do 19. 7. 2012 (11 dní), od 9. 8. do 27. 9. 2012 (48 dní), od 1. 10. do 17. 10. 2012 (15 dní), od 20. 10. do 31. 10. 2012 (10 dní), od 9. 11. 2012 do 12. 2. 2013 (94 dní), od 15. 2. do 24. 5. 2013 (97 dní), od 1. 7. do 7. 7. 2013 (5 dní), od 4. 8. do 9. 8. 2013 (4 dny), od 24. 10. do 5. 11. 2013 (11 dní), od 12. 11. do 20. 12. 2013 (37 dní). Ze záznamu o prověření splnění podmínek dle § 68 zákona o pobytu cizinců ze dne 25. 8. 2015 je zřejmé, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 téhož předpisu, k níž byly doloženy zákonem stanovené náležitosti. Správní orgán I. stupně po přezkoumání zákonných podmínek upravených v § 68 zákona o pobytu cizinců z předloženého dokladu zjistil, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky, neboť jeho celková nepřítomnost v uvedeném období přesáhla 10 měsíců. S ohledem na to správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce má možnost vyjádřit se ke zjištěným nepřítomnostem a uvést jejich důvody. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, doručenou žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce dne 28. 8. 2015, byl žalobce informován o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl mu stanoven termín k nahlédnutí do spisu ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení této písemnosti, současně byl poučen o skutečnosti, že seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim je právem žalobce. Protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 1. 9. 2015 dokládá, že se na základě shora specifikované výzvy ke správnímu orgánu I. stupně dostavili žalobce a jeho právní zástupce. Po poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu a po označení podkladů, z nichž bude správní orgán I. stupně při posuzování žádosti vycházet, žalobce k dotazům, zda se chce s uvedenými podklady seznámit a jestli se k podkladům pro vydání rozhodnutí chce vyjádřit, odpověděl kladně, aniž by své vyjádření blíže konkretizoval. Právní zástupce žalobce si pořídil kopii spisu a uvedl, že se vyjádří písemně do sedmi dnů, což však neučinil. Dne 23. 9. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-11077-12/TP-2015, které žalobce napadl blanketním odvoláním, následně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplněným podáním ze dne 15. 3. 2016. Žalovaný pak dne 14. 4. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 15. 4. 2016 nabylo právní moci.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně vypořádal odvolací námitky. Soud zdůrazňuje, že žalobce nespecifikoval, jakou či jaké konkrétní odvolací námitky žalovaný nehodnotil. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoznačně plyne, z jakých skutkových zjištění žalovaný vyšel, jaká ustanovení právních předpisů na zjištěný skutkový stav aplikoval a k jakým závěrům dospěl. Žalovaný se v dostatečném rozsahu vyjádřil ke všem hlavním odvolacím námitkám žalobce, a stejně tak bylo náležité odůvodněno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není tedy pravdou, že by rozhodnutí správních orgánů neobsahovala náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu. Soud nadto uvádí, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 9 Afs 70/2008, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soud tedy po prostudování odvolání žalobce ve znění jeho doplnění ze dne 15. 3. 2016 a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je způsobilé soudního přezkumu, a námitky týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tudíž nejsou důvodné.
14. Dále soud posuzoval klíčovou otázku, zda žalobce splňoval podmínky pro udělení trvalého pobytu na území České republiky dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to, zda pobýval nepřetržitě na území České republiky pět let. Podle § 68 odst. 1 zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*

15. Žalobce tvrdil, že správní orgán měl posuzovat nepřetržitost pobytu již od prvního vstupu na území a ne zpětně od doby podání žádosti. Dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.*
16. Z kopií cestovních dokladů žalobce, jak podrobněji rozvedeno v odstavci 9, zdejší soud zjistil, že žalobce nepobýval na území České republiky v rozmezí pěti let předcházejících podání žádosti o trvalý pobyt celkem 831 dní, což je přes 27 měsíců. Ze spisového materiálu je tedy zřejmé, že žalobce jednoznačně překročil limit deseti měsíců a toto období nelze započítat do nepřetržitosti pobytu.
17. Žalobce dále zpochybňoval přístup správního orgánu k přechodovým razítkům jako informacím na veřejné listině a jejich předpokládané pravdivosti. Tvrdil, že jeho nepřítomnost na území České republiky nebyla tak rozsáhlá, jelikož nikoliv při každém přechodu vnější hranice jsou razítka v pasu vyznačována. Zdejší soud k námitce konstatuje, že žalobce nedoložil, že by jeho nepřítomnost na území byla kratší. Z razítek v cestovních pasech je zřejmá návaznost a logická posloupnost jednotlivých přechodů a následně návratů na území České republiky. V případě, že by, jak tvrdí žalobce, nebyl mimo území takovou dobu, měl zpochybnit tvrzení správního orgánu podklady, které by vyloučily délku jednotlivých pobytů mimo území České republiky. Tvrzení žalobce o kratších nepřítomnostech je však nepodložené.
18. Na projednávanou věc, potažmo na žalobce (jedná se o státního příslušníka třetí země, který má doklad s platným vízem, umožňujícím vstup do Schengenského prostoru) bylo třeba aplikovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), (dále také jen „nařízení 562/2006“), v němž je jednoznačně uvedeno, že „*cestovní doklady státních příslušníků zemí mimo EU jsou při vstupu a výstupu systematicky opatřeny otiskem razítka. Není-li cestovní doklad opatřen otiskem vstupního razítka, je možné se domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky krátkodobého pobytu. Nicméně státní příslušník země mimo EU může předložit věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Na žádost státního příslušníka země mimo EU lze upustit od otisku vstupního nebo výstupního razítka, jestliže by takový otisk mohl této osobě způsobit závažné potíže. V takovém případě se otisk zaznamená na odděleném listě s uvedením jména a příjmení a čísla pasu.*“ Čl. 10 odst. 1 nařízení 562/2006 zní: „*Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zejména: a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici, b) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, kterému je vízum vydáno členským státem na hranici, c) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na které se nevztahuje vízová povinnost.“ Z úpravy nařízení jasně vyplývá, že každý musí obdržet otisk razítka, přičemž jsou zdůrazněny tři situace, které článek především vyzdvihuje. Jedná se o demonstrativní výčet příkladů, kdy je bez výjimky nutné cestovní doklad opatřit razítkem. Naopak v čl. 10 odst. 3 téhož nařízení je jasný taxativní výčet případů, kdy se doklady vstupním nebo výstupním razítkem neopatřují. V tomto výčtu není možné žalobce pod žádnou z položek podřadit, jelikož není hlavou státu, hodnostářem nebo pilotem, součástí posádky letadla, námořníkem ani příslušníkem Andorry, Monaka a San Marina.

19. Podle čl. 10 odst. 5 nařízení 562/2006 musel být žalobce informován o povinnosti opatřování otisku razítka jak při vstupu, tak výstupu z a na území. Razítka v cestovním dokladu cizince jsou povinností a jednoznačně musí být u každého příslušníka třetí země vyznačen v cestovním dokladu výjezd a příjezd na území, kromě výjimek uvedených v nařízení. Každý výjezd a příjezd musí být v cestovním dokladu vyznačen, nejedná se o možnost, či vyznačení na žádost, jedná se o povinnost prokazující pobyt cizince na území. Dokud cizinec dostatečně neprokáže, že by měly být v cestovním pase přechody zaznačeny jinak, má se za to, že přechodová razítka jsou v souladu s realitou a jsou pravdivá. Také článek 11 téhož nařízení týkající se domněnky o splnění podmínek délky pobytu lze aplikovat na žalobce, jelikož i dlouhodobé vízum žalobce je, stejně jako vízum krátkodobé, časově omezeno. Čl. 11 odst. 1 zní: „*není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*“
20. Soud shrnuje, že bylo na žalobci, aby nabídl tvrzení a důkazy (srov. § 52 správního řádu), že v jeho případě záznamy v cestovních dokladech neodpovídají skutečnosti, a vyvrátil v něm uvedené údaje. Žalobce se však o to ani nepokusil a nikdy konkrétně nespecifikoval, které údaje a proč jsou nesprávné. Za této situace nezbývá než konstatovat, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je potřebný pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu).
21. K podmínce splnění nepřetržitého pobytu již v dřívější době je třeba uvést, že směrnice Rady EU ze dne 25. 11. 2003, č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, (dále jen „směrnice 2003/109/ES“) v čl. 4 stanoví: „*členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.*“. K problematice splnění podmínek se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 5 Azs 234/2016, kde konstatoval, že „*text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice, jak bylo výše uvedeno. Nejvyšší správní soud přisvědčil* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti.“ S přihlédnutím k výše uvedenému je tak argumentace žalobce o tom, že podmínky splňoval již dříve nerelevantní. Zásadní tak v projednávané věci je, jestli v době podání žádosti o trvalý pobyt žalobce splňoval podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt, což nesplňoval, jelikož žádost podal v období, kdy překročil zákonem stanovený limit možnosti nepřítomnosti na území, která činila v součtu více než 27 měsíců. Žalobce argumentoval tím, že zákon nevyžaduje, aby podmínka nepřetržitého pobytu byla splněna i v době vydání rozhodnutí. Soud vyložil zákon v souladu s judikaturou, která zákon o pobytu cizinců interpretuje, a došel k závěru, že podmínka nepřetržitosti pobytu splněna být musí, a to alespoň bezprostředně před podáním žádosti, což v případě žalobce nebylo naplněno. Námitka žalobce týkající se počítání nepřetržitosti pobytu je tedy nedůvodná.

22. Žalobu soud, s ohledem na shora uvedené skutečnosti, vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)